

ارزیابی تاثیر روش های شیمیایی و هورمونی تولکبری اجباری در سیکل دوم تولید مرغ های مادر گوشتی

صادق چراغی سرای^{۱*}، علی حسین خانی^۲، جلیل مقدم^۳، سمیه بخشی زاده^۴، سمیه رحمانی^۱

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد گروه علوم دامی دانشگاه تبریز ۲- استادیار گروه علوم دامی دانشگاه تبریز ۳- مدیر مجتمع مرغ

مادر مقدم و شرکاء ۴- دانش آموخته کارشناسی ارشد گروه علوم دامی دانشگاه تبریز

* نویسنده مسئول: صادق چراغی سرای، (s_cheraghi89@yahoo.com)

چکیده

به منظور مقایسه روش های مختلف تولکبری آزمایشی با ۱۴۰ قطعه مرغ مادر گوشتی ۶۱ تا ۶۲ هفتگی در قالب طرح کاملاً تصادفی با ۵ تیمار در ۴ تکرار و ۷ پرند در هر تکرار صورت گرفت. تیمارهای آزمایشی شامل: ۱. اکسید روی به میزان ۲ درصد جیره ۲. یدور پتاسیم به میزان ۰/۴ درصد جیره ۳. نیکاربازین به مقدار ۰/۴ درصد جیره ۴. پروژسترون به مقدار ۰/۱ درصد جیره ۵. قطع خوراک و اعمال گرسنگی بود. داده های آزمایشی به کمک برنامه SAS آنالیز و میانگین های مربوطه بر اساس آزمون چند دامنه ای دانکن در سطح ۵ درصد مورد مقایسه قرار گرفتند. تولید تخم مرغ بین تیمارهای اکسید روی و پروژسترون با سایر تیمارها تفاوت معنی داری داشتند ($p < 0/05$). درصد جوجه درآوری در اواسط و اواخر دوره بعد از تولکبری به هنگام استفاده از تیمار نیکاربازین تاثیر منفی معنی داری نسبت به تیمارهای دیگر داشت. روش های مختلف تولکبری بر مصرف خوراک و ضریب تبدیل غذایی و همچنین وزن تخم مرغ در دوره دوم تولید اثر معنی داری نداشتند. درصد تلفات مربوط به تیمار نیکاربازین به طور معنی داری بیشتر از سایر تیمارها بود ($p < 0/05$). نتایج حاصل از تیمارهای بکار گرفته شده در این پژوهش نشان داد استفاده از اکسید روی و پروژسترون عملکرد مناسب و تقریباً یکسانی نسبت به تیمارهای دیگر داشتند و به دلیل ارزانی و بکارگیری راحت اکسید روی، استفاده از آن بجای پروژسترون توصیه می شود.

واژگان کلیدی: تولکبری - سیکل دوم تولید - روش های شیمیایی و هورمونی - حذف خوراک - مرغ مادر گوشتی

مقدمه

در بعضی مواقع همچون کاهش تولید و قیمت تخم مرغ، عدم وجود نقدینگی جهت خرید نیمچه های جایگزین در اواخر دوره تولید، مدیران فارم های مرغ مادر و تخمگذار از روش تولکبری اجباری جهت قطع کوتاه مدت تولید یا بهبود در عملکرد تولیدی واحدهای خود استفاده می کنند (۴). روش های متفاوتی برای تولکبری وجود دارد که از آن جمله می توان به محدودیت خوراک، قطع خوراک، دستکاری سطوح عناصر معدنی مورد نیاز پرند، به همراه کاهش طول دوره نوردهی اشاره نمود (۵). در روش های مبتنی بر محرومیت خوراک در دوره ای خاص به پرند گرسنگی داده می شود و سپس در دوره استراحت جیره های مختلفی بسته به نوع برنامه تولکبری در اختیار پرند قرار می دهند و در مرحله تولید مجدد، جیره تخمگذاری اعمال شده و برنامه نوری نیز مجدداً آغاز می شود (۳). در برنامه های حذف خوراک و آب دوره پرریزی طولانی می باشد، در حالیکه در صورت استفاده از جیره های حاوی سدیم کم و یا مقدار زیاد روی تنها توفقی در تخمگذاری ایجاد می شود (۱). در گله هایی که یکنواختی پایینی